

הַלְבוֹת הַמִּידִין וּמוֹסָפִין פֶּרֶק ה

א. מִצוֹת עֲשֵׂה לְסִדֵּר לֶחֶם הַפָּנִים בְּכָל יוֹם שַׁבָּת, עַל הַשְּׁלַחַן לִפְנֵי ה' בְּהִיכֹל שֶׁנֶּאֱמַר "בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, יַעֲרֹכְנוּ" (ויקרא כד, ח). וְדָבָר בְּרוּר בַּתּוֹרָה שֶׁהוּא שְׁתֵּים עָשָׂרָה חֲלוֹת, כָּל חֲלָה שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים. וְעוֹרְכִין אוֹתוֹ שְׁנֵי סְדָרִים שֶׁשׁ חֲלוֹת בְּכָל סֵדֶר, חֲלָה עַל גְּבִי חֲלָה; וּבֵין כָּל שְׁתֵּי חֲלוֹת שְׁלוֹשָׁה קָנִים שְׁלֹזָהב, כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה הָרוּחַ מְנֻשְׁבֶּת בּוֹ; וְסוּמֵךְ כָּל מַעֲרָכָה, בְּשְׁתֵּי קִשּׁוֹת.

ב. וְנוֹתְנִין בְּצֵד כָּל מַעֲרָכָה, כְּלִי שֵׁשׁ בּוֹ קִמֵּץ לְבוֹנָה שֶׁנֶּאֱמַר "וְנָתַתָּ עַל-הַמַּעֲרֹכֶת, לְבוֹנָה זָכָה" (ויקרא כד, ז); וְכִלֵּי זֶה, הוּא הַנִּקְרָא בָּזָךְ. נִמְצְאוּ שְׁנֵי קִמְצֵי לְבוֹנָה בְּשְׁנֵי הַבָּזָכִין. וְשׁוּלִים הָיוּ לְבָזָכִין, כְּדֵי שֶׁיִּנְיָחוּם עַל הַשְּׁלַחַן.

ג. שְׁנֵי הַסְּדָרִים מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה, וְשְׁנֵי הַבָּזָכִין מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה; וְהַסְּדָרִים וְהַבָּזָכִין, מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה. וְאֵין מַחֲנִכִין אֶת הַשְּׁלַחַן, אֵלָּא בְּלֶחֶם הַפָּנִים בַּשַּׁבָּת.

ד. מִיּוֹם הַשַּׁבָּת לְיוֹם הַשַּׁבָּת, מוֹצִיאִין אֶת הַלֶּחֶם שֶׁהוּא שֵׁם עַל הַשְּׁלַחַן מִשַּׁבָּת שְׁעֵבֶרָה, וּמִסְדָּרִין לֶחֶם אַחֵר. וְזֶה שֶׁמוֹצִיאִין הוּא שְׁחוּלְקִין שְׁתֵּי הַמַּשְׁמְרוֹת הַנִּכְנָסֶת וְהַיּוֹצֵאת, עִם כּוֹהֵן גָּדוֹל; וְאוֹכְלִין אוֹתוֹ.

ה. וְכִיצַד מִסְדָּרִין אֶת הַלֶּחֶם: אַרְבַּעַה כּוֹהָנִים נִכְנָסִים, שְׁנֵים בִּידָם שְׁנֵי סְדָרִים, וְשְׁנֵים בִּידָם שְׁנֵי בָזָכִין; וְאַרְבַּעַה מְקַדִּימִין לִפְנֵיהֶם, שְׁנֵים לְטַל שְׁנֵי סְדָרִים וְשְׁנֵים לְטַל שְׁנֵי בָזָכִין שֶׁהֵיוּ שֵׁם עַל הַשְּׁלַחַן. הַנִּכְנָסִין עוֹמְדִין בְּצִפּוֹן, וּפְנֵיהֶם לְדָרוֹם; וְהַיּוֹצֵאִין עוֹמְדִין בְּדָרוֹם, וּפְנֵיהֶם לְצִפּוֹן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין, וְאֵלּוּ מְנִיחִין, וְטַפְחוֹ שְׁלֹזָה, לְתוֹךְ טַפְחוֹ שְׁלֹזָה שֶׁנֶּאֱמַר "לִפְנֵי תָמִיד" (שמות כה, ל).

ו. יֵצְאוּ, וְנָתְנוּ אֶת הַלֶּחֶם שֶׁהוֹצִיאוּ עַל שְׁלַחַן זֶהב אַחֵר שֶׁהָיָה בְּאוֹלָם; וְהִקְטִירוּ הַבָּזָכִין, וְאַחֵר כֶּף מַחֲלָקִין הַחֲלוֹת. וְאִם חָל יוֹם הַכַּפּוֹרִים לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת, הַחֲלוֹת מִתְחַלְקוֹת לְעָרֵב.

ז. כִּיצַד מַעֲשֵׂה לֶחֶם הַפָּנִים: מְבִיאִין עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע סָאִים חֲטִים הָרְאוּיִין לְמִנְחוֹת, וְשֹׁפִין אוֹתָן וּבּוֹעֲטִין בָּהֶן, כִּשְׂאֹר חֲטִי מִנְחוֹת; וְטוֹחֲנִין אוֹתָן, וּמְנַפִּין מֵהֶן בְּאַחַת עָשָׂרָה נֶפֶחַ אַרְבַּעַה וְעֲשָׂרִים עֶשְׂרוֹן סֵלֶת. וְעוֹשִׂין מֵהֶן, שְׁתֵּים עָשָׂרָה חֲלוֹת מִצּוֹת.

ח. לֹא נֶפֶחַ אוֹתָן בְּאַחַת עָשָׂרָה נֶפֶחַ, אוֹ שְׁלֹא הוֹצִיאָן מֵעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע סָאִים הוֹאִיל וְנַעֲשׂוּ סֵלֶת מִכָּל מְקוֹם, כְּשֵׁרוֹת: לֹא נֶאֱמָרוּ הַשְּׁעוֹרִין הָאֵלּוּ, אֵלָּא לְמַצּוֹה.

ט. וְלִישָׁתָן וְעִרְכָתָן, בַּחוּץ; וְאַפִּיתָן, בַּפָּנִים בְּעֶזְרָה כִּשְׂאֹר הַמִּנְחוֹת. וְלִשִּׁין אוֹתָן, אַחַת אַחַת; וְאוֹפִין אוֹתָן, שְׁתֵּים שְׁתֵּים. וְשְׁלוֹשָׁה דְּפוּסִין שְׁלֹזָהב הָיוּ לָהֶן אַחֵד שְׁנוֹתְנִין בּוֹ הַחֲלָה וְהִיא בְּצֵק, וְהַשְּׁנֵי שְׂאוּפִין אוֹתָהּ בּוֹ; וְהַשְּׁלִישִׁי שְׁנוֹתְנִין אוֹתָהּ בּוֹ כְּשֵׁרוּדָה אוֹתָהּ מִן הַתַּנּוּר, כְּדֵי שְׁלֹא תִתְקַלְקַל.

י. כָּל חֲלָה מֵהֶן מְרַבַּעַת שֶׁנֶּאֱמַר "לֶחֶם פָּנִים" (שמות כה, ל), שִׁיְהִיו לוֹ פָּנִים רַבִּים. אַרְךְ כָּל חֲלָה מֵהֶן עָשָׂרָה טַפָּחִים, וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה טַפָּחִים, וְרֵמָה שֶׁבַע אַצְבָּעוֹת; וְהַשְּׁלַחַן אֲרָכוֹ שְׁנֵים עָשָׂר טַפָּח, וְרַחְבּוֹ שֶׁשָּׁה טַפָּחִים. נוֹתֵן אַרְךְ הַחֲלָה עַל רַחֲב הַשְּׁלַחַן נִמְצְאָה הַחֲלָה יּוֹצֵאת שְׁנֵי טַפָּחִים מִכָּאן, וְשְׁנֵי טַפָּחִים מִכָּאן; וְכוּפֵל אֶת

היוצא מכאן ומכאן, וישאר בין שני הקצוות רוח באמצע. וכן מניח חלה על גבי חלה, עד שעורך שש חלות. וכן עושה בצדה מערכה שניה, שש חלות.

יא. אין אפית לחם הפנים דוחה את השבת, ולא את יום טוב, אלא בערב שבת אופין אותן, ועורכין אותן למחר; ואם חל שני ימים טובים שלראש השנה להיות בחמישי ובערב שבת, אופין אותן מיום רביעי. ולא סדור הקנים, ולא נטילתן דוחה את השבת; אלא מערב שבת נכנס ושומטן, ונותנן לארך השלחן, ובאחד בשבת נכנס, ומכניס את הקנים בין החלות.

יב. סדר את הלחם בשבת כמצותו, ולא הניח עמו בזכי לבונה עד למחר, ולשבת הבאה הקטיר הבזבין נפסל הלחם, ואינו קדוש; וכן אם סדר הלחם והבזבין באחד בשבת, והקטיר הבזבין לאחר שבת הבאה הלחם אינו קדוש, ונפסל. אבל אם הקטיר הבזבין בשבת, נפסל הלחם.

יג. כיצד יעשה בלחם ובבזבין שסדר אותן לאחר השבת: יניח אותן שם על השלחן, עד שיעבר עליהן יום השבת והן מסדרין; ואחר כך יקטיר הבזבין לשבת הבאה, אחר השבת שעברה עליהן והן מסדרין שאפלו נשאר הלחם עם הבזבין על השלחן כמה שבתות, אין בכך כלום.

יד. סדר את הלחם ואת הבזבין בשבת כמצותן, והקטיר את הבזבין לאחר השבת, בין לאחר שבת זו, בין לאחר שבת אחרת הבאה נפסל הלחם; והרי הוא כקדשים שנפסלו, שחיבין עליהן משום פגול ונותר וטמא כמו שיתבאר.

טו. נפרסה חלה אחת מן הלחם אם עד שלא הסיר הלחם מעל השלחן נפרסה הלחם פסול, ואינו מקטיר עליו את הבזבין; ואם אחר שהסיר הלחם נפרס הלחם פסול, ומקטיר עליו את הבזבין. הגיע זמן הלחם להסירו, הרי זה כמי שהסירו; ואם נפרס הלחם מקטיר הבזבין, אף על פי שלא פרק המערכת.

טז. נטמא אחד מן הסדרים, בין לפני הקטרה בין לאחר הקטרה, או שננטמא אחד מן הבזבין הטמא בטמאתו, והטהור בטהרתו.